

IP OFFICE

Український національний офіс
інтелектуальної власності та інновацій

НЕОФІЦІЙНИЙ ПЕРЕКЛАД

РІШЕННЯ СУДУ ЄС

У СПРАВІ C-306/05

ВІД 7 ГРУДНЯ 2006 РОКУ

(SOCIEDAD GENERAL DE

AUTORES Y EDITORES DE

ESPAÑA (SGAE)

РІШЕННЯ СУДУ (ТРЕТЯ ПАЛАТА)

7 ГРУДНЯ 2006 РОКУ (*)

(Авторське право і суміжні права в інформаційному суспільстві – Директива 2001/29/ЄС – Стаття 3 – Поняття доведення до загального відома публіки – Твори, що поширюються за допомогою телевізорів, встановлених у номерах готелів)

У СПРАВІ C-306/05,

ЗВЕРНЕННЯ щодо ухвалення попереднього рішення відповідно до статті 234 ЄС від Audiencia Provincial de Barcelona (Іспанія), винесене рішенням від 7 червня 2005 року, отримане Судом 3 серпня 2005 року, в рамках провадження у справі

SOCIEDAD GENERAL DE AUTORES Y EDITORES DE ESPAÑA (SGAE)

ПРОТИ

SRAFAEL HOTELES SA,

СУД (ТРЕТЯ ПАЛАТА),

у складі: А. Rosas (голова палати), А. Borg Barthet, J. Malenovský (доповідач), Lõhmus та А. Ó Caoimh (судді),
Генеральний адвокат: Е. Sharpston,
Секретар: М. Ferreira, Головний адміністратор,

беручи до уваги письмову процедуру та внаслідок слухання, що відбулось 4 травня 2006 року,

розглянувши зауваження, подані від імені:

- Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE), в особі R. Gimeno-Bayón Cobos та P. Hernández Arroyo, адвокати
- Rafael Hoteles SA, в особі R. Tornero Moreno, адвокат,
- Уряду Франції, в особі G. de Bergues та J.-C. Niollet, що діють як Агенти,
- Ірландії, в особі D.J. O'Hagan, що діє як Агент, за сприяння N. Travers BL,
- Уряду Австрії, в особі С. Pesendorfer, що діє як Агент,
- Уряду Польщі, в особі K. Murawski, U. Rutkowska та P. Derwicz, що діють як Агенти,

- Комісії Європейських Співтовариств, в особі J.R. Vidal Puig та W. Wils, що діють як Агенти,

заслухавши висновок Генерального адвоката на засіданні 13 липня 2006 року,
зазначає наступне

РІШЕННЯ

1. Звернення щодо ухвалення попереднього рішення стосується тлумачення Статті 3 Директиви 2001/29/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 22 травня 2001 року про гармонізацію окремих аспектів авторського права і суміжних прав в інформаційному суспільстві (ОJ 2001 L 167, с. 10).
2. Звернення було зроблено в контексті провадження між Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) та Rafael Hoteles SA ("Rafael") щодо припустимого порушення останнім прав інтелектуальної власності, якими управляє SGAE.

ПРАВОВИЙ КОНТЕКСТ

Чинне міжнародне право

3. Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності ("Угода ТРІПС"), викладеної в Додатку 1С до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі, була схваленої від імені Європейського Співтовариства Рішенням Ради 94/800/ЄС від 22 грудня 1994 року про укладення від імені Європейського Співтовариства, з питань, що належать до його компетенції, угод, досягнутих на багатосторонніх переговорах Уругвайського раунду (1986-1994 рр.) (ОJ 1994 L 336, с. 1).
4. Стаття 9(1) Угоди ТРІПС передбачає:

"Члени повинні виконувати статті 1 - 21 Бернської Конвенції (1971) та Додатка до неї. Однак члени не мають прав або обов'язків за цією Угодою стосовно прав, які надаються за статтею 6 bis згаданої Конвенції або похідних від неї прав".
5. Стаття 11 Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів (Паризький акт від 24 липня 1971 року) зі змінами від 28 вересня 1979 року ("Бернська конвенція") передбачає:

"1. Автори драматичних, музично-драматичних і музичних творів користуються виключним правом дозволяти:

(i) публічний показ і виконання своїх творів, включаючи публічний показ і виконання, здійснювані будь-якими засобами і способами;

(ii) передачу будь-яким способом постановок і виконань творів для загального відома.

2. Такі ж права надаються авторам драматичних або музично-драматичних творів щодо перекладів їх творів протягом усього терміну дії їх прав на оригінальні твори."

6. Стаття 11bis(1) Бернської конвенції передбачає:

"Автори літературних і художніх творів користуються виключним правом дозволяти:

(i) передачу своїх творів в ефір або публічне повідомлення цих творів будь-яким іншим способом бездротової передачі знаків, звуків або зображень;

(ii) будь-яке публічне повідомлення, чи то по проводах або засобами бездротового зв'язку, повторно переданого в ефір твору, якщо таке повідомлення здійснюється іншою організацією, ніж первісна;

(iii) публічне повідомлення переданого в ефір твору за допомогою гучномовця або будь-якого іншого апарату, що передає знаки, звуки або зображення."

7. Всесвітня організація інтелектуальної власності (ВОІВ) прийняла в Женеві 20 грудня 1996 року Договір ВОІВ про виконання і фонограми та Договір ВОІВ про авторське право. Ці два договори були затверджені від імені Співтовариства Рішенням Ради 2000/278/ЄС від 16 березня 2000 року (ОJ 2000 L 89, с. 6).

8. Стаття 8 Договору ВОІВ про авторське право передбачає:

"Не порушуючи положень Статей 11 (1) (ii), 11 bis (1) (i) та (ii), 11 ter (1) (ii), 14 (1) (ii) та 14 bis (1) Бернської конвенції автори літературних і художніх творів користуються виключним правом дозволяти будь-яке розповсюдження своїх творів серед широкої публіки через

дротові або недротові засоби зв'язку, включаючи розповсюдження своїх творів серед широкої публіки у такий спосіб, що представники публіки можуть мати доступ до таких творів у будь-якому місці і в будь-який час за їх власним вибором.”

9. Спільні декларації щодо Договору ВОІВ про авторське право були прийняті Дипломатичною конференцією 20 грудня 1996 року.

10. Спільна декларація щодо статті 8 цього Договору передбачає:

“Розуміється, що просте надання фізичним особам права на здійснення повідомлення не в повному обсязі співпадає з поняттям повідомлення, яке передбачено цим Договором або Бернською конвенцією. Зрозуміло також, що Стаття 8 ні в якому разі не перешкоджає Договірній Стороні застосовувати Статтю 11 bis (2).”

Законодавство Співтовариства

11. Дев'ятий абзац преамбули до Директиви 2001/29 зазначає:

“Будь-яка гармонізація авторського права і суміжних прав повинна ґрунтуватися на високому рівні охорони, оскільки ці права мають вирішальне значення для інтелектуальної творчої діяльності. Їх охорона допомагає забезпечити підтримку та розвиток творчості в інтересах авторів, виконавців, виробників, споживачів, культури, промисловості та широкої громадськості. Тому інтелектуальна власність була визнана невід'ємною частиною власності.”

12. У 10-му пункті преамбули до цієї директиви зазначено:

“Для того, щоб автори або виконавці продовжували свою творчу та мистецьку діяльність, вони повинні отримувати відповідну винагороду за використання їхніх творів, так само як і виробники, щоб мати можливість фінансувати таку діяльність. Інвестиції, необхідні для виробництва таких продуктів, як фонограми, фільми або мультимедійні продукти, та послуг, таких як послуги, що надаються на запит, є значними. Необхідна належна правова охорона прав інтелектуальної власності, щоб гарантувати можливість отримання такої винагороди та забезпечити можливість одержання задовільного доходу від цих інвестицій.”

13. У 15-му пункті преамбули до цієї директиви зазначено:

“Результатом Дипломатичної конференції, проведеної під егідою Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ) у грудні

1996 року, стало ухвалення двох нових договорів - «Договору ВОІВ про авторське право» та «Договору ВОІВ про виконання і фонограми», що стосуються, відповідно, захисту авторів та захисту виконавців і виробників фонограм. Зазначені договори суттєво покращують міжнародну охорону авторського права і суміжних прав, зокрема, з огляду на так званий «цифровий порядок денний», а також покращують засоби боротьби з піратством у глобальних масштабах. Співтовариство та більшість держав-членів вже підписали ці договори; наразі триває процес підготовки до їх ратифікації Співтовариством та державами-членами. Ця Директива також спрямована на реалізацію низки нових міжнародних зобов'язань.”

14. У 23-му пункті преамбули до цієї Директиви зазначено:

“Ця Директива повинна продовжити гармонізацію права автора на повідомлення до загального відома публіки. Це право необхідно розуміти у широкому сенсі, який охоплює будь-яке повідомлення твору до загального відома публіки, що не присутня у місці, з якого здійснюється таке повідомлення. Це право повинно поширюватися на будь-яку таку трансляцію або ретрансляцію твору публіці засобами дротової або бездротової передачі, у тому числі засобами мовлення. Це право не повинно поширюватися на будь-які інші дії.”

15. У 27-му пункті преамбули Директиви 2001/29 зазначено:

“Просте надання фізичних засобів для забезпечення або здійснення повідомлення до загального відома публіки саме по собі не є повідомленням до загального відома публіки у значенні цієї Директиви.”

16. Стаття 3 цієї директиви передбачає:

“1. Держави-члени повинні надати авторам виключне право дозволяти або забороняти будь-яке повідомлення до загального відома публіки їхніх творів за допомогою дротових чи бездротових засобів, у тому числі надання доступу публіці до їхніх творів у спосіб, за якого представники публіки можуть отримати доступ до таких творів з будь-якого місця і у будь-який час за їх власним вибором.

2. Держави-члени повинні надати виключне право дозволяти або забороняти будь-яке надання доступу публіці за допомогою дротових чи бездротових засобів у спосіб, за якого представники

публіки можуть отримати доступ з будь-якого місця і у будь-який час за їх власним вибором:

а) для виконавців – запис їхніх виконань;

(b) для виробників фонограм – їхніх фонограм;

(c) для виробників перших записів фільмів – оригіналу та копій їхніх фільмів;

(d) для організацій мовлення – записів їхніх передач, незалежно від того, транслюються такі передачі дротовим або бездротовим способом, у тому числі через кабель або супутник.

3. Права, передбачені параграфами 1 і 2, не вичерпуються будь-якою дією щодо повідомлення до загального відома публіки або надання доступу публіці, як це зазначено у цій статті.”

Національне законодавство

17. Кодифікований текст Закону про інтелектуальну власність, який виправляє, уточнює та гармонізує чинні законодавчі положення у цій сфері (“LIP”), був затверджений Королівським законодавчим декретом № 1/1996 від 12 квітня 1996 року (BOE № 97 від 22 квітня 1996 року).

18. Стаття 17 LIP передбачає:

“Автор має виключні права на використання своїх творів незалежно від їх форми та, серед іншого, виключні права на відтворення, розповсюдження, доведення до загального відома публіки і переробку, які не можуть здійснюватись без його дозволу, за винятком обставин, передбачених цим Законом”.

19. Стаття 20(1) LIP передбачає:

“доведення до загального відома публіки означає будь-яку дію, за допомогою якої певна кількість осіб може отримати доступ до твору без попереднього розповсюдження примірників твору серед цих осіб. Поширення, яке здійснюється в межах домашнього розташування, не інтегроване в будь-яку мережу розповсюдження та не пов'язане з нею, не вважається доведення до загального відома публіки.”

ОСНОВНЕ ПРОВАДЖЕННЯ ТА ПИТАННЯ, ПЕРЕДАНІ НА ПОПЕРЕДНІЙ РОЗГЛЯД

20. SGAE є організацією, відповідальною за управління правами інтелектуальної власності в Іспанії.

21. SGAE вважала, що використання телевізорів і програвання фонової музики у готелі, що належить Rafael, в період з червня 2002 року по березень 2003 року містить доведення до загального відома публіки творів, що належать до репертуару, яким він управляє. Беручи до уваги, що такі дії були здійснені з порушенням прав інтелектуальної власності на твори, SGAE подала позов про компенсацію проти Rafael до Juzgado de Primera Instancia (суду першої інстанції) № 28, Барселона (Іспанія).

22. Рішенням від 6 червня 2003 року цей суд частково відхилив позов. Він дійшов висновку, що використання телевізорів у номерах готелю не пов'язане з доведенням до загального відома творів, якими управляє SGAE. З іншого боку, він вважав, що позов був обґрунтованим з огляду на загальновідоме існування в готелях зон загального користування з телевізорами, де грає фонова музика.

23. SGAE та Rafael подали апеляції до Audiencia Provincial (Провінційного суду) de Barcelona, який вирішив призупинити провадження у справі та передати на розгляд Суду ЄС для ухвалення попереднього рішення наступні питання:

"(1) Чи є встановлення в готельних номерах телевізорів, на які супутниковий або ефірний телевізійний сигнал передається кабелем, доведенням до загального відома публіки, на який поширюється гармонізація національних законів про охорону авторських прав, передбачена статтею 3 Директиви [2001/29]?"

(2) Чи не суперечить охороні авторського права, яка передбачена Директивою [2001/29], той факт, що готельний номер вважається домашнім розташуванням, так, що поширення за допомогою телевізорів, на які подається сигнал, попередньо отриманий готелем, не вважається доведенням до загального відома?"

(3) Для цілей охорони авторського права у зв'язку з доведенням до загального відома публіки, передбаченим Директивою [2001/29], чи може поширення, яке здійснюється за допомогою телевізора у спальні готелю, вважатись публічним, оскільки наступні глядачі мають доступ до твору?

КЛОПОТАННЯ ПРО ПОНОВЛЕННЯ УСНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

24. Листом, отриманим Судом 12 вересня 2006 року, Rafael звернувся з клопотанням про поновлення усного провадження відповідно до статті 61 Регламенту Суду ЄС.

25. Це клопотання ґрунтується на припустимій невідповідності висновку Генерального адвоката. Rafael стверджує, що негативна відповідь у Висновку на перше питання неминуче передбачає негативну відповідь на друге і третє питання, тоді як Генеральний адвокат припускає, що відповідь на останні питання повинна бути позитивною.

26. З цього приводу доречно нагадати, що ні Статут Суду ЄС, ні Регламент не передбачають можливості сторін подавати зауваження у відповідь на висновок Генерального адвоката (див., зокрема, справу C-259/04 Emanuel [2006] ECR I-3089, п. 15).

27. Суд може, звичайно, з власної ініціативи, за пропозицією Генерального адвоката або на прохання сторін, постановити, що усне провадження має бути поновлене відповідно до статті 61 його Регламенту, якщо він вважає, що йому бракує достатньої інформації або що справа має розглядатись на підставі аргументу, який не обговорювався між сторонами (див., зокрема, справу C-209/01 Schilling and Fleck-Schilling [2003] ECR I-13389, п. 19, та справу C-30/02 Recheio - Cash & Carry [2004] ECR I-6051, п. 12).

28. Однак Суд вважає, що в даному випадку він має всю інформацію, необхідну для ухвалення рішення.

29. Отже, немає необхідності у повторному відкритті усного провадження.

РОЗГЛЯД ПОСТАВЛЕНИХ ПИТАНЬ

Попередні зауваження

30. На початку слід зазначити, що, всупереч твердженням Rafael, ситуація, що розглядається в основному провадженні, не підпадає під дію Директиви Ради 93/83/ЄЕС від 27 вересня 1993 року про координацію деяких положень авторського права і суміжних прав при застосуванні їх до сповіщення за допомогою супутника та кабельної ретрансляції (ОJ 1993 L 248, с. 15), а під дію Директиви 2001/29. Остання застосовується до всіх доведень до загального відома публіки охоронюваних творів, тоді як Директива 93/83 передбачає лише мінімальну гармонізацію окремих аспектів охорони авторського права і суміжних прав у разі доведення до загального відома публіки за допомогою супутникової або кабельної ретрансляції програм з інших держав-членів. Як Суд вже постановив, на відміну від Директиви 2001/29, така мінімальна гармонізація не надає інформації, яка б дозволила Суду відповісти на питання, що стосується ситуації, подібної до тієї, яка є предметом питань, переданих для ухвалення попереднього рішення (див. щодо цього, справу C-293/98 Egeda [2000] ECR I-629, пп. 25 і 26).

31. Далі слід зазначити, що необхідність однакового застосування права Співтовариства та принцип рівності вимагають, щоб у випадках, коли положення права Співтовариства не містять прямих посилань на право держав-членів для визначення їхнього значення та обсягу, як у випадку з Директивою 2001/29/ЄС, вони, як правило, мають тлумачитись автономно та однаково на всій території Співтовариства (див., зокрема, справу C-357/98 Yladom [2000] ECR I-9265, п. 26, та справу C-245/00 SENA [2003] ECR I-1251, п. 23). Звідси випливає, що уряд Австрії не може обґрунтовано стверджувати, що саме держави-члени повинні надати визначення терміну "публіка", на яке посилається, але не визначає Директива 2001/29.

Перше та третє питання

32. У своїх першому та третьому питаннях, які доцільно розглядати разом, суд запитує, по суті, чи є розповсюдження сигналу через телевізори клієнтам у готельних номерах доведенням до загального відома у значенні статті 3(1) Директиви 2001/29, і чи встановлення телевізорів у готельних номерах саме по собі становить дію такого характеру.

33. У зв'язку з цим слід зазначити, що Директива не дає визначення "доведенню до загального відома публіки".

34. Згідно з усталеною судовою практикою, при тлумаченні положення права Співтовариства необхідно враховувати не тільки його формулювання, але й контекст, в якому воно зустрічається, а також метою норм, частиною яких воно є (див., зокрема, справу C-156/98 *Germany v Commission* [2000] ECR I-6857, п. 50, і справу C-53/05 *Commission v Portugal* [2006] ECR I-0000, п. 20).

35. Крім того, законодавство Співтовариства повинно, наскільки це можливо, тлумачитись у спосіб, що відповідає міжнародному праву, зокрема, коли його положення спрямовані на виконання міжнародної угоди, укладеної Співтовариством (див., зокрема, справу C-341/95 *Bettati* [1998] ECR I-4355, п. 20 та наведену судову практику).

36. З 23-го абзацу преамбули Директиви 2001/29 випливає, що "доведення до загального відома публіки" слід тлумачити широко. Крім того, таке тлумачення є необхідним для досягнення основної мети цієї директиви, яка, як випливає з її дев'ятого та десятого пунктів, полягає у встановленні високого рівня охорони, серед іншого, авторів, дозволяючи їм отримувати належну винагороду за використання їхніх творів, зокрема, у випадку доведення до загального відома публіки.

37. Суд постановив, що в контексті такої концепції термін "публіка" означає невизначену кількість потенційних телеглядачів (справа C-89/04 *Mediakabel* [2005] ECR I-4891, п. 30, та справа C-192/04 *Lagardère Active Broadcast* [2005] ECR I-7199, п. 31).

38. У контексті, подібному до того, що розглядається в основному провадженні, потрібен загальний підхід, який передбачає необхідність брати до уваги не лише клієнтів, які перебувають у готельних номерах, оскільки лише такі клієнти прямо згадуються в питаннях, переданих на попередній розгляд, але й клієнтів, які присутні в будь-якій іншій зоні готелю і мають можливість користуватись встановленим там телевізором. Необхідно також враховувати той факт, що, як правило, клієнти готелю швидко змінюють один одного. Як правило, до цього залучена досить велика кількість осіб, тому їх можна вважати публікою з огляду на основну мету Директиви 2001/29, про яку йдеться в пункті 36 цього рішення.

39. Крім того, з огляду на кумулятивний ефект від інтерактивного надання доступу до творів таким потенційним телеглядачам, останній акт може стати дуже значущим у такому контексті. Відповідно, не має особливого

значення, що єдиними отримувачами є мешканці номерів і що, взяті окремо, вони становлять обмежений економічний інтерес для готелю.

40. Слід також зазначити, що поширення, здійснене за обставин, подібних до тих, що розглядаються в основному провадженні, відповідно до статті 11bis(1)(ii) Бернської конвенції, є поширенням, здійсненим організацією мовлення, відмінною від первісної організації мовлення. Таким чином, така трансляція здійснюється для публіки, відмінної від публіки, на яку спрямований первинний акт поширення твору, тобто для нової публіки.

41. Як пояснюється в Посібнику з тлумачення Бернської конвенції, інтерпретативному документі, розробленому ВОІВ, який, не є обов'язковим для виконання, тим не менш, допомагає в тлумаченні цієї Конвенції, коли автор дає дозвіл на сповіщення свого твору, він має на увазі лише безпосередніх користувачів, тобто власників приймального обладнання, які особисто або в межах свого приватного або сімейного кола приймають програму. Згідно з Посібником, якщо приймання здійснюється для більш широкої аудиторії, можливо, з метою отримання прибутку, нова частина публіки, що приймає твір, чує або бачить його, і сповіщення програми через гучномовець або аналогічний пристрій більше не є простим прийманням самої програми, а є незалежним актом, за допомогою якого твір, який сповіщається, доводиться до загального відома нової публіки. Як чітко зазначає Посібник, таке сприйняття публікою охоплюється виключним правом автора надавати дозвіл.

42. Клієнтура готелю формує таку нову публіку. Трансляція такої клієнтурі за допомогою телевізорів є не просто технічним засобом для забезпечення або поліпшення прийому первісної програми в зоні покриття. Навпаки, готель є організацією, яка втручається, з повним усвідомленням наслідків своїх дій, щоб надати доступ до охоронюваного твору своїм клієнтам. За відсутності такого втручання його клієнти, хоча фізично і перебувають у цій зоні, в принципі не змогли б насолоджуватись твором, що сповіщається.

43. Зі статті 3(1) Директиви 2001/29 і статті 8 Договору ВОІВ про авторське право випливає, що для того, щоб відбулось доведення до загального відома публіки, достатньо, щоб твір став інтерактивно доступним публіці таким чином, щоб особи, які утворюють таку публіку, могли отримати до нього доступ. Тому, всупереч твердженням Rafael та Ірландії, не має вирішального значення, що клієнти, які не увімкнули телевізор, фактично не мали доступу до творів.

44. Більше того, з документів, поданих до Суду, вбачається, що дії готелю, за допомогою яких він надає своїм клієнтам доступ до твору, що сповіщається, слід розглядати як додаткову послугу, що надається з метою отримання певної вигоди. Не можна серйозно заперечувати, що надання цієї послуги впливає на репутацію готелю і, відповідно, на ціну номерів. Таким чином, навіть з огляду на думку Комісії Європейських Співтовариств, що прагнення до отримання прибутку не є необхідною умовою існування доведення до загального відома публіки, в будь-якому випадку встановлено, що поширення має комерційний характер за обставин, подібних до тих, що розглядаються в основному провадженні.

45. Щодо питання про те, чи встановлення телевізорів у готельних номерах саме по собі є доведенням до загального відома у значенні статті 3(1) Директиви 2001/29, слід зазначити, що у 27-му абзаці преамбули до цієї Директиви зазначено, що відповідно до статті 8 Договору ВОІВ про авторське право, "просте надання фізичних засобів для забезпечення або здійснення повідомлення до загального відома публіки саме по собі не є повідомленням до загального відома публіки у значенні цієї Директиви".

46. Хоча саме по собі надання фізичного обладнання, до якого, крім готелю, зазвичай залучаються компанії, що спеціалізуються на продажі або прокаті телевізорів, не є поширенням у розумінні Директиви 2001/29, встановлення такого обладнання, тим не менш, може здійснити доступ публіки до творів, які сповіщаються технічно можливим. Таким чином, якщо за допомогою встановлених таким чином телевізорів готель поширює сигнал серед клієнтів, які проживають у його номерах, то доведення до загального відома публіки має місце, незалежно від техніки, що використовується для передачі сигналу.

47. Отже, відповідь на перше і друге питання полягає в тому, що, хоча саме по собі надання фізичних засобів не є поширенням в розумінні Директиви 2001/29, розповсюдження сигналу за допомогою телевізорів готелем серед клієнтів, які проживають у його номерах, незалежно від того, яка технологія використовується для передачі сигналу, становить доведення до загального відома публіки в розумінні статті 3(1) цієї Директиви.

Перше та третє питання

48. У своєму другому питанні суд запитує, по суті, чи приватний характер готельних номерів перешкоджає тому, щоб поширення твору в цих номерах за допомогою телевізорів вважалось доведенням до загального відома публіки в розумінні статті 3(1) Директиви 2001/29.

49. У зв'язку з цим Ірландія стверджує, що доведення до загального відома публіки або інтерактивне надання доступу творів у приватному контексті готельних номерів слід відокремлювати від таких самих дій, які відбуваються в громадських місцях готелю. Цей аргумент, однак, не може бути прийнятий.

50. З букви і духу статті 3(1) Директиви 2001/29 та і статті 8 Договору ВОІВ про авторське право - обидві з яких вимагають дозволу автора не на ретрансляцію в публічному або відкритому для публіки місці, а на поширення, за допомогою якого твір стає доступним для публіки, - очевидно, що приватний або публічний характер місця, де відбувається поширення, не має значення.

51. Більше того, відповідно до положень Директиви 2001/29 та Договору ВОІВ про авторське право, право на доведення до загального відома публіки охоплює інтерактивне надання доступу творів таким чином, що вони можуть отримати доступ до них з місця і в час, обрані ними індивідуально. Це право на інтерактивне надання доступу і, отже, на доведення до загального відома публіки, очевидно, було б безглуздом, якби воно не охоплювало також поширення, що здійснюються в приватних місцях.

52. На підтримку аргументу щодо приватного характеру готельних номерів Ірландія також посилається на Європейську конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод, підписану в Римі 4 листопада 1950 року ("ЄКПЛ"), і, зокрема, на її статтю 8, яка забороняє будь-яке свавільне або непропорційне втручання органів державної влади у сферу приватної діяльності. Однак, цей аргумент також не може бути прийнятий.

53. У зв'язку з цим слід зазначити, що Ірландія не дає чіткого визначення того, хто в контексті, подібному до основного провадження, може стати жертвою такого свавільного або непропорційного втручання. Ірландія навряд чи може мати на увазі клієнтів, які отримують вигоду від сигналу, який вони отримують, і які не зобов'язані платити авторам. Постраждалим також не може бути і готель, оскільки, навіть якщо визнати, що готель зобов'язаний здійснити таку виплату, він не може вважатись постраждалим внаслідок порушення статті 8 ЄКПЛ, оскільки номери, надані його клієнтам, не можуть розглядатись як такі, що охоплюються приватною сферою.

54. З позиції всіх вищевикладених міркувань, відповідь на друге питання

полягає в тому, що приватний характер готельних номерів не перешкоджає тому, щоб поширення твору за допомогою телевізорів вважалось доведенням до загального відома публіки в розумінні статті 3(1) Директиви 2001/29.

ВИТРАТИ

55. Оскільки це провадження є для сторін основного провадження етапом у справі, що розглядається національним судом, рішення про витрати ухвалює цей суд. Витрати, понесені у зв'язку з поданням зауважень до Суду, крім витрат цих сторін, не підлягають відшкодуванню.

ВИХОДЯЧИ З ЦЬОГО, СУД (ТРЕТЯ ПАЛАТА) ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Хоча саме по собі надання фізичних засобів не є поширенням у розумінні Директиви 2001/29/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 22 травня 2001 року про гармонізацію авторського права і суміжних прав в інформаційному суспільстві, розповсюдження сигналу за допомогою телевізорів готелем серед клієнтів, які проживають у його номерах, незалежно від того, яка технологія використовується для передачі сигналу, становить доведення до загального відома публіки у розумінні статті 3(1) цієї Директиви.

2. Приватний характер готельних номерів не перешкоджає тому, щоб поширення твору за допомогою телевізорів вважалось доведенням до загального відома публіки в розумінні статті 3(1) Директиви 2001/29.

[Підписи]

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ:

Проект має на меті поширення інформації про практику Суду ЄС з питань інтелектуальної власності серед зацікавлених фахівців.

Текст перекладу та резюме рішень Суду ЄС з питань інтелектуальної власності розроблено та представлено з інформаційною метою.

Представлена інформація НЕ є офіційною і НЕ рекомендована для використання у експертних дослідженнях.

Переклад та резюме рішень Суду ЄС створені з використанням відкритої інформації, що міститься у інформаційній системі Суду ЄС. (<https://curia.europa.eu>).

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ПРОЄКТ:

Серія: *Рішення Суду ЄС з питань інтелектуальної власності: резюме, неофіційний переклад.*

Про що: *про позиції Суду ЄС у сфері інтелектуальної власності.*

Для кого: *для фахівців з питань інтелектуальної власності.*

Мета: *інформування спільноти про практику Суду ЄС з актуальних питань інтелектуальної власності.*

Координатор: *к.ю.н., доцент Любов Майданик.*

Виконавці: *Юлія Кравченко, Анна Ткачук.*

Більше резюме Рішень Суду ЄС шукай тут

<https://www.facebook.com/IP.Academy.of.Ukraine>

© УКРНОІВІ, 2023